

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת שמות, תשפ"ה

זמני כניסת שבת

Baltimore, MD - 4:52	Minneapolis, MN - 4:42
Brooklyn, NY - 4:38	Miami, FL - 5:35
Chicago, IL - 4:27	Monsey, NY - 4:37
Houston, Texas - 5:28	Montreal, Quebec - 4:22
Johannesburg, S. Africa - 6:46	Passaic, NJ - 4:38
Lakewood/Deal, NJ - 4:40	Toronto, Ontario - 4:51
London, UK - 4:09	Yerushalayim - 4:23
Los Angeles, CA - 4:51	Zurich, Switzerland - 4:47

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מילה ע"י אשה

גמרא בע"ז כ"ז לענין אשה למול אמרו למ"ד ואתה את בריתי תשמור ליכא דאשה לאו בת מילה היא, ומקשה הגמ' והכתיב ותקח צפורה צור וכו' אתיא איהי ואתחלה ואתא משה ואגמרה.

וע' פ"ת רס"ד ג' בשם שו"ת בית יעקב ק"ד דמבואר כאן דהתחלת מילה מותר ע"י פסול. וע' ערוה"ש רס"ד ח' שהביא ראיה מהגמרא הנ"ל, וע"ש ראיתי רבים שחקרו ואין ספק כי מפורש בגמ'

מיהו האחרונים כבר הקשו על פשטא דגמרא (ובית יעקב ואו"ש) ממה שכתב הרמב"ם פ"ב ממילה ה"א דעכו"ם לא ימול כלל ופירשו כוונתו שלא יעשה אפילו התחלת המילה כיון דצריך כל המעשה בהכשר. וגם בסברא נראה כן כיון דמילה פסול בגוי או באשה בודאי דין זה הוא על כל מעשה המילה. (וכמו בשחיטה מבואר ביו"ד ב' י' דעכו"ם שעשה איזה חלק מהשחיטה פסול ורק אם שחט תחילת הקנה אינו פוסל השחיטה דלא גרע מניקבה הקנה דמהני בו שחיטה).

והנראה בזה דהנה במהר"ץ חיות נדרים ל"ב הקשה מדוע נזכרה צפורה בפרשה ועוד דהרי האשה אינה מצווה למול בנה רק החוב מוטל על האב.

וכתב דמכאן ראיה לשיטת הרמב"ם פ"י מהל' מלכים דבני קטורה חייבים במילה ומדין הוא מבני קטורה (בראשית כ"ה) וצפורה שהיתה מדינית היתה חייבת במילה דב"נ לא מצינו החילוק בין איש לאשה עיין יפה תואר פ' לך ומפ"ז גם עליה חל החיוב כמו למשה. מיהו לכא' היה נראה דכיון שהיא חייבת במילת בנה חשיב בכלל ואתה את בריתי תשמור, וקשה מה מק' הגמ'. ועכצ"ל כמ"ש השאג"א כיון שאין בני קטורה בכלל מצות פריעה. אכן אכתי קשה דלכא' לפני מתן תורה דלא נתחייבו בפריעה הרי בני קטורה כשרים למילה של ישראל. ולפי"ז היה נראה דזהו כוונת הגמ' אתיא איהי ואתחלה ואתא משה ואגמרה, דאז היתה צפורה כשירה למילה ולא לפריעה. וכ"כ בפרד"ס.

(ולפי"ז מה שדייקו מהרמב"ם דאשה לא תעשה אפילו חלק מהמילה א"ש לשיטתו בענין בני קטורה שפי' בגמ' כנ"ל).

הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שוואינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ. וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס (א, י-יא)

ולכאורה היה נראה לבאר, שסבר פרעה שכיון שיטריד את בני ישראל ויענם, לא יוותר בידם זמן בכדי להתייעץ ולתכנן תחבולות כנגד המצרים, וכפי שאנו רואים בדרכי היצר הרע שנלחם בבני האדם ומונע מהם לעסוק בתורה ובמצוות, על ידי שמכביד עליהם את עולו בטרדות גדולות ובכך מסיח דעתם מלהילחם בו ולעמוד כנגדו.

אמנם לאחר מכן מצינו שכתוב (שם, יג): "ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך" ומשמע שלא היה זה עינוי למען הטרדה בלבד, היות ובכדי לטורדם מתחבולות המלחמה די היה להעסיקם במלאכה מרובה. אולם אין צורך בעינוי וב'פרך'. ומשמע שהיה בכך עינוי 'לשמה'.

מ"ן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה

בגמ' (סוטה יא.) "א"ר חייא בר אבא א"ר סימאי שלשה היו באותה עצה, בלעם, ואיוב, ויתרו".

עצה זו שנתקבלה ע"י שלשה אלו, היתה לכאורה מה שמצינו לאחר מכן כאשר פרעה ביקש (שם, טז): "אם בן הוא והמיתן אותו ואם בת הוא וחיה", שבכך שימיתו את הבנים ימנעו בני ישראל מלהתרבות. אמנם בדברי רש"י (שם) מבואר שטעם אחר היה לאותה הגזירה, שפרעה שמע באצטגונינות שעתידי להיוולד מושיען של ישראל ורצה למנוע זאת, ולא מחמת שביקש למעט את בני ישראל. ובהכרח שהעצה שנטל מבלעם, איוב ויתרו היתה להטיל מיסים ולענות את בני ישראל וכפי שמצינו שעשה זאת.

אולם יש להבין את עצה זו, מה התועלת בהטלת המיסים והכבדת הקושי על ישראל, הלא אין בכך בכדי למנוע מהם להצטרף לאויביו בשעת מלחמה.

אין שום טבע בעולם

בספר מזרח שמש (פ' שמות עמ' קיז) מובאים דברי מ"ן המשגיח הגאון הרב יחזקאל ליינשטיין זצלה"ה ח"ל:

"... האין זה נס גלוי שרואים השגחה בחוש, ומ"מ זה אצלנו נס נסתר, דבלי שימת לב בוודאי נדמה הכל לטבע. אבל למבין ובעל חשבון אין שום טבע, הוא רואה האין עוד בחוש.

ובאמת אמרתי מלפנים, כשחשבנו שאין כבר שום מוצא בעד מצבינו ר"ל, שיכתוב כל אחד בספר היומי שלו שכאשר נזכה להנצל ממצב זה כבר לא יחשוב שיש סיבות וכחות אדם, רק אין עוד מלבדו! שבטח כשחיים כבר בנס נדמה שזה כדרך הטבע, וע"כ אמרה שרה 'מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה'. דביום הגימל את יצחק כבר לא אמרה התימא הגדולה של 'הבן מיהו ילידי' וכו'. וע"כ אמרה זכרו נא מאמריכם אז.

וכן הוא אצלנו, אין בעל הנס מכיר בניסו, דכל העת הלא היו לנו נסים יותר מבמגילה. כי כל הענין של וילנא והעסק עם העיר וילנה שנשתלשל ככה שהיה תלוי ועומד כל העת, ואח"כ המסירה לליטא, ואח"כ הנסיעה שלנו, הלא זה נס גלוי שבידיים יכולים למששו. ואנו כבר הורגלנו כך, שאין אנו רואים ומרגישים כלל מהנעשה אתנו. ומי מלל בקובה שתוכל להיות ישיבה בשנחאי? ובפרט בעת מלחמה, הלא מסרו עדים נאמנים שכתבו שיותר טוב ח"ו לעבוד בעבודת הצבא בארה"ב מלהמצא בשנחאי. ואנו רואים ת"ל שבלי שום השתדלות ומעשי אדם נמסר לנו בנין מפואר בעד הישיבה ת"ל. שהלא אנו רואים איך קשה להשיג בנין בעד תפילה אפילו בשבת, וכאן נתנו לנו בלי שום בקשות בנין בהמ"ק בזעיר אנפין, דהלא הכל מוכן בעדנו ת"ל. הישיבה מתקיימת ועוד פורחת ב"ה. 'לכו חזו מפעלות ה' וגו'".

דברי חיזוק לקראת חודשי החורף

לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעת את ה', והלך ישר כמו שעשאו אלוקים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים וכו', הרי זה מתקדש קודש קדשים, ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעוה"ז דבר המספיק לו כמו שזיכה לכהנים. והנה יש לברר בדברי הרמב"ם, שלכאורה נראה שזה מעין מדריגתם של בני לוי, ויש לדעת מה מקור הרמב"ם בזה.

ונראה דהנה בספר משך חכמה על ההפטרות לפ' כי תשא פירש במה שאמר אליהו הנביא ואני נותרתי נביא לה' לבדי: ויש לעיין, דהרי בדורו היו גם מאה הנביאים שהחביאים עובדיה ובני הנביאים ומה כוונתו "לבדי", וכתב שם דהנה בגמ' בפרק האיש מקדש גבי המקדש בחלקו, איתא בגמ' חילוק בין המקדש במעשר שני דלא קידש, משום דהיכא דכתיב ביה לה' הוא קדוש ולא לקדש בו אשה, אבל גבי תרו"מ דכתיב ביה תרומת ה' הדין הוא דמקודשת. ומבואר דיש דרגה של "לה". וכתב המשך חכמה דהנביאים שהחביאים עובדיה נאמר בהם נביאי ה', השי"ת נתן רוחו עליהם, אבל אליהו נאמר בו "נביא לה" והיינו שהוא מיוחד לנביא לה' ולא לשום דבר, רק שהוא כולו בכל כוחותיו ועניינו נביא לה', ע"כ דבריו.

והנה נאמר בבני לוי במעשה העגל, שאמר משה רבינו מי לה' אלי, ולכאו' נראה דהי' להם מדריגה זו של "לה", וכדברי האור שמח הנ"ל, וראה זה פלא שכדברים האלו ממש כ' רבינו הנצי"ב בהעמק דבר שם, וכתב שם בפירוש מי לה' וז"ל מי שיודע בעצמו שהוא אך לה' למסור נפשו וכל אשר לו לאהבת ה' ולעבודתו, ואינו עובד את עצמו כלל והוא מופרש לה', ונדרש משה לזה משום שהרי אע"ג דשלוחי מצוה אינם ניזוקים, אך כ"ז במקום דלא שכיחא היזיקא, וא"כ איך משה הכניסם לסכנה עצומה כזו, אלא דזה הכלל במי שעושה מצוות כטבע האדם, אך מי שהוא מופרש לה' בלי שום רצון עצמי כלל, אינו ראוי לפחוד אפי' מהיזקא דשכיחא, ע"ש, ומבו' דיש מדריגת "לה", וזה מדריגת בני לוי, והרי יסוד בחירתם של בני לוי היה משום מעשה העגל, כמפורש בקרא "בעת ההיא הבדיל ה' את בני לוי" ועי"ש ברש"י (דברים י, ח) ואכן נבחרו ע"י מעלתם לה'.

והנה כל זה מפורש בקרא שם "מלאו ידכם היום לה' כי איש בבנו ובאחיו", - ובנצי"ב: הרגילו עצמכם לעשות אך לה'. ואיתא שם ברש"י מלאו ידכם - אותם ההורגים אותם בדבר זה תתחנכו להיות כהנים למקום, והיינו דע"י "ועשו לה" נבחרו לכהנים.

וזהו כנראה יסוד לדברי הרמב"ם הנ"ל שגם מי שהגיע לדרגה שנדבה לבו להבדל, הרי בזה נהיה מעין מדריגת "להיות לה' לבדו" והרי הוא קודש קדשים וכמדריגת בני לוי.

הנה אמרו רז"ל (ברכות לב דברי תורה צריכים חיזוק, וברש"י: שיתחזק אדם בהם תמיד בכל כוחו. והיינו דיש להתחזק ללימוד התורה בכל עת וביותר לעת הזאת. יש להתחזק להגביר חיילים בתורה, וכמבואר בחז"ל (גיטין ו) השכם לבית המדרש והם כלים מאליהם.

והנה נאמר ברש"י (דברים כ"ט, ג) ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה, ויע"ש ברש"י אותו היום כשנתן משה ספר התורה לבני לוי כמ"ש (לקמן לא) ויתנה אל הכהנים בני לוי, באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו משה רבינו אף אנו עמדתנו בסיני וקבלנו את התורה ונתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה וכו', ושם משה על הדבר, ועל זאת אמר להם היום הזה נהיית לעם וכו', היום הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום, ע"כ.

והנה יש לתמוה, דבקרא הנ"ל מפורש ויתנה אל הכהנים בני לוי ואל זקני ישראל, ויעוי' בשפתי חכמים שם שהקשה כן וכתב שם שלכתחילה נתנה לבני שבטו לבדם ואח"כ באו ישראל והתרעמו על כך, וכמש"כ רש"י לעיל, וחזר וצירף זקני ישראל עמהם עכ"ד. ובפשטות מבואר בזה שאיה"נ מרישא הי' הספר תורה לבני לוי, ורק אחרי שנתרעמו ניתן הספר תורה לבני ישראל. ויותר נראה, שאחר שראה משה שהם חפצים ודבקים במקום ונאמר עליהם היום הזה נהיית לעם, אז זכו שהספר תורה ניתן גם לבני ישראל.

והנה בפשטות ביאור הא שטענו על משה, הוא עפ"י המבואר בנדרים ל"א לא ניתנה תורה אלא למשה ולזרעו, ומשה נהג בה טובת עין ונתנה לישראל, ואיתא שם בגמ' דזה קאי אפלפולא בעלמא, ובפ"י הרא"ש הבנה וחרירות, וכנראה דעל זה חשבו ישראל דחלק זה הינו נתן לבני לוי.

ויש להוסיף בזה, דהנה בספורנו (דברים כ"ז, ט) איתא וידבר משה והכהנים והלויים הסכת ושמע ישראל, שיתף עמו הכהנים להזהיר על העיון בתורה, דהיות ומוטל על הכהנים ללמד דעת את העם, וכאמרו יורו משפטיך ליעקב. וכנראה שעל - זה הי' חששם שישליט משה את שבטו ויתן להם את ספר התורה, אלא ששמראה שהם חפצים ודבקים בה' אמר היום הזה נהיית לעם, ומעתה נתן גם להם את ספר התורה (ויש לשים לב דבהך קרא שנאמר וידבר משה והכהנים הסכת ושמע ישראל - וכפ"י הספורנו שקאי על עיון בתורה - נאמר היום הזה נהיית לעם). אכן יש לפרש מהלך ענין זה שמשוהו חפצים ודבקים במקום נמסר גם להם ספר התורה.

ונראה להקדים בזה, דהנה ידועים דברי הרמב"ם בסוף הל' שמיטה ויובל וז"ל: ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי עולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל

במנורה שכל זמן שישראל חביבין הי' דולק, וכמו שמצינו שמשמת שמעון הצדיק פסק נר המערבי. ולכאורה בשאר עשרה ניסים לא נאמר תנאי זה, וכ"ז צ"ב.

ומהנראה דבמנורה היה גילוי מיוחד שהשכינה שרויה בישראל, כי הרי ההדלקה שהיתה ע"י כה"ג היא שהועילה שידלוק כל היום והלילה, והיינו שהשכינה שרויה בעצם מעשי ידיהם ובזה דלקו מחוץ לגדר הטבע. - וכבר מצינו כלשון זה שבירכו משה ואהרן את העם ביום השמיני יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם - וזהו העדות שהשכינה שרויה בישראל, וע"כ גם נר המערבי תלוי בחביבותן של ישראל, כי אז זכו למדריגה מיוחדת זו ששרתה שכינה במעשי ידיהם. ונמצא עוד לפי"ז שנמצא שהעדות שהשכינה שרויה בישראל היא בהדלקה שהיא עיקר מצוותה, כי אכן ההדלקה שהועילה לנר המערבי היא עיקר עדותה.

ונראה דכן הוא ממש בחלק של חידושי תורה בתורה שבע"פ, כי הרי עיקר הכח לחדש חידושי תורה הוא מעין מדריגת שכינה מדברת מתוך גרונו, וזהו דאיתא בריש גיטין מאי קעביד הקב"ה, אומר אביתר בני כך הוא אומר יונתן בני כך הוא אומר, וא"כ גם זה מענין שהשכינה שרויה במעשה ידיהם של ישראל, ובזה כוחם לחדש חידושי תורה, וע"כ כח החידוש והפלפול הוא שייך למנורה כמש"כ הנצי"ב.

ובזה יבואר יותר דכשם דע"י מעשה העגל ומי לה' אלי זכו בני לוי במדריגת לעמוד לפני ה' לשרתו, כן עי"ז ממש זכו שיהיה שכינה שרויה במעשי ידיהם, וזכו למנורה ולעיון בתורה, ועליהם נאמר יורו משפטיך ליעקב.

ומה נאמר ומה נדבר, הרי יש לנו להתחזק עד שנגיע למדריגות נעלות אלו להיות מופרש לה' בלי רצון עצמי כלל, והבא ליטהר מסייעין אותו, ומי יתן והי' לבבם זה ליראה אותי כל הימים. (והנה יעו' בד' מהר"ל בחי' אגדות לגיטין דף ו' ב' דום לה' והתחולל לו, שביאר ענין השכם לביהמ"ד והם כלים מאליהם, והוא ע"ד זה.

ומעתה נראה דהרי מה דאיתא בקרא יורו משפטיך ליעקב הרי הי' משום מעשה העגל, וכנאמר בקרא האומר לאביו ולאמו לא ראיתם וכו' יורו משפטיך ליעקב, וע"ש ברש"י ראויים הם לכך, וזה הי' ע"ש מדריגתו של "מי לה' אלי" (ויעו' בקרא דמלאו ידיכם לה' דשם בהמשך הפסוק נאמר "לתת עליכם ברכה", ובנצי"ב: דקאי זה אתורה ופלפולא, וכנראה שכל זה משום מלאו ידיכם לה', וכפי' הנצי"ב שם הרגילו עצמכם לעשות לה'). וכנראה שבזה זכו למש"כ בספורנו שהכהנים הוזהרו על העיון בתורה, וע"כ חשבו בני ישראל שמצד מדריגתם נתן להם משה את ספר התורה, ולפי"ז מבואר אל נכון שמשראה משה כמה הם חפצים ודבוקים במקום, זכו ישראל גם בספר התורה.

ואולי אפשר להוסיף יותר עפ"י יסוד הרמב"ם הנ"ל שמדבריו נראה שכל ישראל יכולים להגיע למדריגת בני לוי, ואכן גם הם ע"י שהיו חפצים ודבקים במקום, הגיעו למדריגת מי לה' אלי. וככל הדברים הנעלים המבוארים במשך חכמה ובהמשך הרמב"ם הנ"ל.

ב.

והנה יש להוסיף עוד, דהנה בהעמק דבר בריש פ' תצוה כתב שהארון והמנורה עניינם שנים, הארון בא ללימוד התורה שבכתב ושבע"פ, ועדיין אין בזה כח הפלפול והחידוש שיהא אדם יכול לחדש מעצמו דבר הלכה שאינו מקובל, ולזה הכח הנפלא שנקרא תלמוד ניתן כח המנורה אשר נכלל בו שבע חכמות וכל כוחות הנדרשים לפלפולה של תורה, עכ"ד. ויש אולי להוסיף דברים בזה.

דהנה בגמ' (שבת כ"ב ב') איתא: וכי לאורה הוא צריך, אלא להודיע לכל באי עולם שהשכינה שרויה בישראל. וברש"י: כל זמן שישראל חביבין הי' דולק כל היום והיינו עדותה. והיינו, שהנס שלא כבה נר המערבי הוא העדות שהשכינה שרויה בישראל. ויש להבין, דלכאורה הוא משנה מפורשת שעשרה ניסים נעשו לאבותינו בביהמ"ק, ומה הוצרך לעדות זו שעשרה ניסים נעשו. ועוד יש להבין התנאי הזה שנאמר

This week's bishvilei haparsha is sponsored by:

Mr. and Mrs. Avi Rogoff

As a zchus for the hatzlacha of our children.

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Focusing Eyes and Heart

Harav Hagaon Aharon David Shlita

In this parshah we find a crucial description of Moshe Rabbeinu: Though he was a prince, he went out to his brothers, וַיֵּרָא וַיִּצְטַעַק וַיִּבְרַח וַיִּשְׁרַח אֶת אָזְנוֹ לְפָנֵי הַיְיָ וַיִּשְׁרַח אֶת אָזְנוֹ לְפָנֵי הַיְיָ. Rashi famously explains: נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם. This Rashi expresses the fundamental trait of Klal Yisrael and manhigei Yisrael: to care about others. Moshe Rabbeinu, and all manhigei Yisrael, pay attention to the tzaar of others.

Naturally, a person lives for himself and worries only about his own issues: parnassah, health, and so on. Human nature is to not think about others, so how do you develop this middah of worrying for others?

You stop learning, you stop working, and you think about what another person is feeling and how he is doing. This is the secret of getting into the heart of other people: נתן עיניו ולבו. Even though Moshe Rabbeinu was living in the palace and lacked nothing, he went out to see how the enslaved Yidden were suffering. The lesson for us is to look at how our friends, and everyone around us, and Klal Yisrael as a whole, are doing, and that will enable us to live a new life, one of וְיָמֵינוּ כְּעֵמֶךָ כִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם. We are all bound together, as the Torah describes Bnei Yisrael as going down to Mitzrayim בְּשִׁבְעֵים נֶפֶשׁ, in the singular, as opposed to Eisav's family, who are described as many nefashos. We are one nefesh, and we think of others and try to help each other.

Our heiliger rebbi, R' Chaim Shmuelevitz, whose yahrtzeit just passed, was a prime example of someone who was נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם. He was always thinking of Klal Yisrael and crying for any tzarah in Klal Yisrael, and would truly experience every person's simchah. When his dear friend R' Chaim Zaitchik, a gadol from Novardhok, moved to Eretz Yisrael after losing his family in World War II and remarrying, he didn't have a position, and R' Chaim was very worried about him. He asked two of his close talmidim to arrange a position for R' Zaitchik, and they met with great success. The leading avreichim in Ezras Torah would come to hear shmuessen from him on Shabbos, and the minyan the talmidim arranged still endures, even after his passing. That's all because R' Chaim cared for his friend and thought about how he was doing.

It Only Takes Some Thought

This is the way to open your heart — by thinking of others. R' Chaim Shmuelevitz cites Rashi's statement (Sanhedrin 68a) that R' Eliezer told R' Akiva, "Your heart is open like an ulam."

By thinking about how others are doing — your friends, your family, your wife and children — and trying to help them, you access a deeper life that is not limited to your own existence. It's not easy, but it's not so hard either; it just requires you to think of others.

When R' Chaim Shmuelevitz passed a shoe store and saw children's shoes for sale, he said that he could imagine — he wasn't seeing it, just imagining — the joy of a mother buying her child's first pair of shoes. What a simchah!

This was the middah of Moshe Rabbeinu, to focus his eyes and heart on what others are experiencing.

The Mirrer talmidim traveled by train across Russia, and then boarded a ship in Vladivostok that took them to Japan. Once they left Russia, and realized that they were free, having escaped the war zone, they began to dance from happiness. R' Chaim related that this dance remained with him all his life; such was his ability to experience the simchah of others.

Chazal state that R' Chiya would buy his wife gifts all the time; he wanted to make her happy. Whenever he was out on the street and noticed something she would want, he would buy it for her. This was the holy Tanna R' Chiya, who was so great that although Reish Lakish wanted to see him in a dream, he wasn't able to, because R' Chiya was too lofty. And this R' Chiya bought his wife presents.

Klal Yisrael is in a terrible state now, fighting a war in which so many people have been killed or wounded. We have to think about our brothers, the soldiers, day and night and have them in mind in every tefillah: רְאוּהוּ נָא בְּעֵינֵינוּ! They need enormous rachamim. We're not fighting, we're learning or working, but we should say Tehillim for them and daven for them. This is the basis of Klal Yisrael, to focus our eyes and hearts on our brothers.

Hashem should help us to really see the situation of others, and this should open our hearts to daven for them, including those who need shidduchim, children, refuos or other yeshuos. Hashem wants our tefillos, and davening helps: הִרְחֵב לִי פִיךָ וְאֶמְלֵאֶהוּ. Hashem should grant all the yeshuos we need and make everyone healthy and happy, giving hatzlachah to all of Klal Yisrael.